

το άγγιγμά σου. Αν δεν είχε εμφανιστεί το Λούμεν, τότε ο κρύσταλλος θα άστραφτε όπως τα χέρια σου. Τώρα συμβαίνει το ανάποδο».

Κοιτάζω τον κρύσταλλο χαζεύοντας άναυδος τον κύκλο καπνού και λάμψης.

«Να αρχίσουμε;»

Κουνάω το κεφάλι ενθουσιασμένος.

«Ναι, ναι, ναι!»

Η μέρα κρύωσε. Το σπίτι είναι ήσυχο, εκτός από τις περιοδικές ριπές του ανέμου που χτυπούν στα παράθυρα. Είμαι ξαπλωμένος άνασκελα επάνω στο ξύλινο τραπέζι του σαλονιού. Τα χέρια μου κρέμονται κάτω. Κάποια στιγμή ο Χένρι θα ανάψει μια φωτιά ανάμεσά τους. Ανασαίνω αργά και σταθερά όπως μου ζήτησε.

«Κράτα συνέχεια τα μάτια σου κλειστά. Ν' ακούς μόνο τον άνεμο. Ίσως νιώσεις λίγο κάψιμο στα μπράτσα σου όταν σύρω εκεί τον κρύσταλλο. Αγνόησέ το όσο μπορείς».

Συγκεντρώνομαι στον άνεμο που φυσάει ανάμεσα στα δέντρα. Σχεδόν τα νιώθω να λικνίζονται και να λυγίζουν.

Ο Χένρι ξεκινάει από το δεξί μου χέρι. Πιέζει τον κρύσταλλο στη χούφτα μου, ύστερα στον καρπό μου και μετά στο μπράτσο μου. Νιώθω κάψιμο όπως μου είπε, αλλά όχι τόσο ώστε να θέλω να τραδηχτώ μακριά.

«Άδειασε το μυαλό σου, Τζον. Πήγαινε εκεί όπου θες να πας».

Δεν ξέρω τι εννοεί, όμως προσπαθώ να μη σκέφτομαι τίποτα και ανασαίνω αργά. Ξάφνου νιώθω σαν να πετάω. Αισθάνομαι από κάπου τη ζέστη του ήλιου στο πρόσωπό

ΔΙΑΒΑΣΕ ΕΔΩ

μου κι έναν άνεμο πολύ πιο ζεστό από αυτόν έξω στα δέντρα. Όταν ανοίγω τα μάτια, δεν είμαι πια στο Οχάιο.

Πετάω επάνω από μια έκταση με ψηλά δέντρα, μια πυκνή ζούγκλα όσο πιάνει το μάτι. Γαλάζιος ουρανός, δυνατός ήλιος, ένας ήλιος σχεδόν διπλάσιος από το γήινο. Ένα απαλό ζεστό αεράκι φυσάει στα μαλλιά μου. Βλέπω κάτω ποταμούς να σχηματίζουν βαθιές χαράδρες ανάμεσα στη βλάστηση. Αιωρούμαι πάνω από ένα ποτάμι. Βλέπω ζώα σε κάθε σχήμα και μέγεθος –άλλα μακριά και λιγνά, άλλα κοντοπόδαρα και βαριά, μερικά με τρίχωμα και κάποια σκουρόχρωμα, που μου δίνουν την εντύπωση ότι, αν τα αγγίξω, θα πιάσω κάτι άγριο–, και όλα τους έχουν κατέβει στην όχθη για νερό. Πέρα στον ορίζοντα απενίζω μια καμπύλη και ξέρω ότι βρισκομαι στο Λόριεν. Είναι ένας πλανήτης δέκα φορές μικρότερος από τη Γη, κι έτσι διακρίνω την καμπύλη του από μακριά.

Δεν ξέρω πώς, αλλά πετάω κανονικά. Παίρνω φόρα και στριφογυρίζω στον αέρα και ύστερα κατεβαίνω σαν τορπίλη έως την επιφάνεια του ποταμού. Τα ζώα υψώνουν τα κεφάλια τους να κοιτάξουν όλο περιέργεια, αλλά δε νιώθω να φοβούνται. Ο Λόριεν είναι στις καλές του εποχές, γεμάτος πρασινάδα και ζώα. Κατά κάποιον τρόπο ο πλανήτης μας μοιάζει με αυτό που φαντάζομαι πως πρέπει να ήταν και η Γη πριν από εκατομμύρια χρόνια, όταν η γη κυβερνούσε τις ζωές των πλασμάτων της, πριν από την άφιξη των ανθρώπων, που πήραν στα χέρια τους τα ηνία. Ο Λόριεν στις καλές του εποχές. Και ξέρω ότι δεν είναι έτσι σήμερα. Πρέπει να αναδιώνω κάποια ανάμνηση. Άραγε είναι δική μου;

Και μετά η μέρα βυθίζεται στο σκοτάδι. Κάπου μα-

κρια διακρίνω μια τεράστια επίδειξη βεγγαλικών και τις φλόγες να υψώνονται στον ουρανό. Βλέπω εκρήξεις σε σχήματα ζώων και δέντρων μέσα στο σκοτεινό στερέωμα και τα φεγγάρια και τα εκατομμύρια αστέρια να σχηματίζουν το φόντο.

«Νιώθω την απόγνωσή τους» ακούγεται μια φωνή από κάπου, γι' αυτό στρέφομαι και κοιτάζω γύρω μου. Κανένας πουθενά. «Ξέρουνε πού είναι ένας από τους άλλους, όμως το Φυλαχτό αντέχει γερά. Δεν μπορούνε να την αγγίζουνε μέχρι να σκοτώσουν εσένα. Παρ' όλα αυτά, θα συνεχίσουνε την καταδίωξή της».

Πετάω ψηλά και ύστερα ξαναδουτάω ψάχνοντας την πηγή της φωνής. Από πού έρχεται;

«Τώρα είναι που πρέπει να είμαστε πιο προσεκτικοί. Τώρα είναι που πρέπει να προηγουμάστε απ' αυτούς».

Κατευθύνομαι πιο κοντά στα βεγγαλικά. Η αντρική φωνή με αποθαρρύνει. Ίσως τη διώξουν οι βροντεροί ήχοι των βεγγαλικών.

«Ποντάριζαν να μας σκοτώσουνε όλους πριν αναπτυχθούμε τα Χαρίσματά σου. Όμως έμειναν κρυμμένοι. Κι εμείς πρέπει να είμαστε ψύχραιμοι. Οι πρώτοι τρεις πανικοβλήθηκαν. Οι πρώτοι τρεις είναι νεκροί. Πρέπει να είμαστε έξυπνοι και προσεκτικοί. Όταν μας πιάνει φόβος, κάνουμε λάθη. Ξέρουνε ότι θα δυσκολεύονται όλο και πιο πολύ όσο εσείς μεγαλώνετε, κι όταν αναπτυχθείτε πλήρως, θα ξεσπάσει άγριος πόλεμος. Θα τους χτυπήσουμε γιατί θέλουμε να πάρουμε εκδίκηση, και το ξέρουνε».

Βλέπω τις δόμβες να πέφτουν από χιλιόμετρα μακριά στην επιφάνεια του Λόριεν. Εκρήξεις ανατινάζουν το έδαφος και καταστρέφουν την ατμόσφαιρα, ουρλιαχτά

μεταφέρονται με τον άνεμο, πύρινες γλώσσες αναπηδούν από άκρη σ' άκρη στα δάση που καίγονται. Πρέπει να υπάρχουν χίλια διαφορετικά αεροσκάφη, που όλα τους βομβαρδίζουν τον πλανήτη μας. Ξεχύνονται Μογκαντόρι στρατιώτες με όπλα και χειροβομβίδες πολύ μεγαλύτερης ισχύος από αυτά που χρησιμοποιούνται στους πολέμους της Γης. Οι Μογκαντόρι είναι ψηλότεροι από μας και μας μοιάζουν, εκτός από το πρόσωπο. Δεν έχουν κόρες ματιών, και οι ίριδες τους είναι μαδιές και σε ελάχιστες περιπτώσεις μαύρες. Γύρω από τα μάτια τους έχουν μαύρους πρησμένους κύκλους, και το δέρμα τους είναι πελιδνό, με μια αλλόκοτη χλωμάδα σαν αποχρωματισμένο, σαν μελανιασμένο. Τα δόντια τους αστράφτουν ανάμεσα στα χείλη τους θαρρείς και δεν μπορούν να τα κλείσουν, και αυτά τα ίδια τα δόντια φαίνονται ξένα στο στόμα τους.

Τα θηρία του πλανήτη Μογκαντόρ κατεβαίνουν από τα αεροσκάφη πίσω από τους Μογκαντόρι με το ίδιο νεκρικό βλέμμα. Μερικά έχουν μέγεθος σπιτιού, δόντια σαν ξυράφια και δρυχιούνται τόσο δυνατά, που πονάνε τα αυτιά μου.

«Γίναμε απρόσεκτοι, Τζον. Γι' αυτό μας νίκησαν τόσο εύκολα» λέει η αντρική φωνή.

Ξέρω ότι η φωνή είναι του Χένρι, όμως δεν τον βλέπω πουθενά. Ούτε μπορώ να ξεκολλήσω τα μάτια μου από το φονικό και την καταστροφή για να τον δω. Οι άνθρωποι τρέχουν τρομοκρατημένοι και προσπαθούν να αμυνθούν ή να πολεμήσουν τους εχθρούς. Σκοτώνονται Μογκαντόρι και Λόριαν σε ίσες αναλογίες, μόνο που εμείς χάνουμε τη μάχη, μιας και τα θηρία τους σκοτώνουν δεκάδες σε κάθε επίθεση. Ξερνούν φλόγες, αρπάζουν με

τα δόντια τους πολλούς δικούς μας σε κάθε τους δαγκωνιά, χτυπούν με την ουρά και τα μπροστινά τους πόδια. Ο χρόνος τρέχει αστραπιαία, πολύ πιο γρήγορα από το κανονικό. Πόση ώρα πέρασε; Μία; Δύο;

Οι Γκάρντι είναι επικεφαλής και χρησιμοποιούν όλα τους τα Χαρίσματα. Μερικοί πετούν, άλλοι τρέχουν τόσο γρήγορα που θυμίζουν αστραπή, κάποιοι εξαφανίζονται εντελώς. Τα χέρια τους πυροβολούν με λείζερ, τα σώματά τους τυλίγονται στις φλόγες, δημιουργούν καταιγίδες με ανεμοστρόβιλους για να μπερδέψουν τους εχθρούς. Όμως συνεχίζουμε να χάνουμε τον πόλεμο, γιατί η αναλογία μας είναι ένας Λόριαν απέναντι σε πεντακόσιους Μογκαντόρι. Οι δυνάμεις των Γκάρντι δεν αρκούν.

«Χάσαμε τις άμυνές μας. Οι Μογκαντόρι είχαν τέλειο προγραμματισμό και διάλεξαν να επιτεθούνε τη στιγμή που ήξεραν ότι ήμασταν πιο τρωτοί, όταν έλειπαν οι Γηραιοί του πλανήτη μας. Ο αρχηγός των Γηραιών, ο Πίτακουσ Λόρι, τους είχε συγκεντρώσει όλους πριν από την επίθεση. Κανένας δεν ξέρει τι απέγιναν, πού πήγαν κι αν είναι ακόμα ζωντανοί. Ίσως οι Μογκαντόρι σκότωσαν πρώτα τους Γηραιούς μας και μετά επιτέθηκαν στον πλανήτη μας.

»Αυτό που στ' αλήθεια ξέρουμε είναι ότι μια στήλη λευκού φωτός εκτινάχθηκε από τον πλανήτη μας μέχρι τον ουρανό τη μέρα που συγκεντρώθηκαν οι Γηραιοί μας. Διήρκεσε όλη τη μέρα κι έπειτα έσβησε. Εμείς, ο λαός, έπρεπε να καταλάβουμε ότι κάτι χάθηκε, να αντιληφθούμε το μήνυμα, αλλά δεν το καταφέραμε. Δεν μπορούμε να κατηγορήσουμε κανέναν για όσα έγιναν, μόνο εμάς τους ίδιους. Ήμασταν τυχεροί που διασώσαμε κά-

ποιους, και κυρίως τους εννιά Γκάρντι, που ίσως κάποια μέρα συνεχίσουν τον αγώνα μας και διατηρήσουν ζωντανό το γένος μας».

Κάπου μακριά ένα αεροσκάφος φεύγει βολίδα αφήνοντας ένα γαλάζιο νέφος. Το κοιτάζω ώσπου χάνεται στον ουρανό. Έχει κάτι οικείο για μένα. Και ύστερα το καταλαβαίνω: είμαι κι εγώ μέσα του, είναι και ο Χένρι. Είναι το διαστημόπλοιο που μας έφερε στη Γη. Άρα οι Λόριαν ήξεραν ότι ηττήθηκαν. Αλλιώς γιατί μας έδωξαν;

Μάταιη σφαγή. Έτσι μου φαίνεται καθώς την παρακολουθώ. Προσγειώνομαι και διαπερνώ μια μπάλα πυρός. Με πλημμυρίζει οργή. Γυναίκες και άντρες πεθαίνουν. Ακόμα και Γκάρντι με τους Σεπάν τους, ακόμα και μια σταλιά παιδιά. Πώς το κάνουν αυτό; Πώς αντέχουν οι Μογκαντόρι; Δεν έχουν καρδιά αυτοί; Και γιατί εγώ γλίτωσα;

Ορμάω σ' έναν από δαύτους, όμως περνάω από μέσα του και πέφτω κάτω. Όλα όσα βλέπω έχουν συμβεί ήδη. Είμαι θεατής του αφανισμού μας και δεν μπορώ να κάνω τίποτα.

Όπως γυρίζω, βλέπω ένα θηρίο γύρω στα δώδεκα μέτρα, με τεράστιους ώμους, κόκκινα μάτια και πανύψηλα κέρατα. Βλέπω σάλια να τρέχουν από τα κοφτερά του δόντια. Βγάζει ένα βρυχηθμό και χιμάει.

Περνάει από μέσα μου χωρίς να με λαβώσει, όμως θερίζει δεκάδες Λόριαν γύρω μου. Έτσι απλά τους σκοτώνει και συνεχίζει να παίρνει τη ζωή όσων συναντάει.

Βλέπω αυτήν τη σκηνή καταστροφής και ακούω έναν ήχο σαν ξύσιμο, κάτι εντελώς ξέχωρο από τη σφαγή στο Λόριεν. Δεν ξέρω τι συμβαίνει – ή τραδιέμαι μακριά ή γυ-

ρίζω πίσω και νιώθω χέρια επάνω στους ώμους μου. Τα μάτια μου ανοίγουν και είμαι πίσω στο σπίτι στο Οχάιο. Τα μπράτσα μου κρέμονται δεξιά και αριστερά έτσι όπως είμαι ακόμα ξαπλωμένος στο τραπέζι του σαλονιού. Στο πάτωμα, και από τις δύο πλευρές, βλέπω δύο κουβάδες με φωτιά. Τα χέρια μου είναι μέσα στις φλόγες έως τους καρπούς. Απλώς τα παρατηρώ χωρίς να νιώθω τίποτα. Ο Χένρι στέκεται όρθιος από πάνω μου. Το ξύσιμο που άκουγα πριν από ένα λεπτό έρχεται από τη βεράντα μας.

«Τι είναι αυτό;» ψιθυρίζω καθώς σηκώνομαι.

«Δεν ξέρω».

Αφουγκραζόμαστε σιωπηλοί για να καταλάβουμε. Άλλα τρία ξυσίματα στην πόρτα μας. Ο Χένρι με κοιτάζει.

«Κάποιος είναι έξω» μου λέει.

Κοιτάζω το ρολόι στον τοίχο. Πέρασε σχεδόν μία ώρα. Είμαι κάθιδρος, λαχανιασμένος, συγκλονισμένος από τις σκηνές που είδα, τη σφαγή στον πλανήτη μας. Για πρώτη φορά στην ολιγόχρονη ζωή μου καταλαβαίνω τι έγινε. Πριν από τη σημερινή βραδιά τα γεγονότα ήταν μια ιστορία σχεδόν ίδια με καθετί που διαβάζω στα διβλία. Όμως τώρα είδα το αίμα, τα δάκρυα, τους νεκρούς. Είδα την καταστροφή. Και αποτελεί μέρος του εαυτού μου.

Έξω έχει νυχτώσει. Ακούγονται άλλα τρία ξυσίματα στην πόρτα μας κι ένας σιγανός βρυχηθμός. Τιναζόμαστε και οι δύο. Σκέφτομαι αμέσως τους βρυχηθμούς των θηρίων από το Μογκαντόρ.

Ο Χένρι τρέχει στην κουζίνα και αρπάζει ένα χασαπομάχαιρο από το ντουλάπι κάτω από το νεροχύτη.

«Κρύψου πίσω από τον καναπέ».

«Τι; Γιατί;»

«Γιατί το λέω εγώ!»

«Λες ότι αυτό το μαχαιράκι θα τρομάξει ένα Μογκαντόρι;»

«Ναι, αν τον χτυπήσω στην καρδιά. Και τώρα σκύψε».

Του κάνω το χατίρι. Οι δύο κουδάδες με τη φωτιά συνεχίζουν να καίνε, και αγνές εικόνες του Λόριεν τρέχουν ακόμα στο μυαλό μου. Ο ήχος έξω από την πόρτα μας γίνεται πιο ανυπόμονος. Δεν κάνουμε λάθος· κάποιος ή κάτι καιροφυλακτεί εκεί έξω. Η καρδιά μου πάει να σπάσει.

«Κάτω!» επιμένει ο Χένρι.

Σηκώνω το κεφάλι και κρυφοκοιτάζω από την πλάτη του καναπέ. Σκέφτομαι το ατέλειωτο αίμα της σφαγής. Σίγουρα ήξεραν πόσο λιγότεροι ήταν. Όμως πολέμησαν έως το τέλος, πέθαναν για να σώσουν ο ένας τον άλλον, πέθαναν για να σώσουν τον πλανήτη μας. Ο Χένρι σφίγγει το χασαπομάχαιρο και πλησιάζει αργά στην πόρτα. Πιάνει το μπρούντζινο πόμολο. Με πλημμυρίζει θυμός. Ελπίζω να είναι ένας από τους Μογκαντόρι. Μακάρι να έρθει. Θα συναντήσει εμένα. Ισάξιο αντίπαλο.

Δεν αντέχω να μείνω κρυμμένος. Σηκώνομαι, πιάνω τον έναν κουδά με τη φωτιά και τραβάω ένα φλεγόμενο ξύλο. Το νιώθω δροσερό, κι ας είναι μες στις φλόγες, που τυλίγουν και το χέρι μου. Το κρατάω σαν να είναι σπαθί. Ας έρθουν, σκέφτομαι. Φτάνει το τρέξιμο. Τέρμα το κρύψιμο. Ο Χένρι μού ρίχνει μια ματιά, παίρνει θαυμάσια ανάσα και ανοίγει απότομα την πόρτα.